

DE BRUID VAN CHRISTUS IS EEN BESLOTEN HOF hjms

In deze bijbelverkondiging bespreek ik de Bruid van Christus als een besloten hof. De Gemeente is als aanstaande Bruid van Christus een besloten hof voor Jezus, althans dat zou zij moeten zijn.

Het woordje “hof” is helaas een beetje uit de mode geraakt, zodat jongere lezers wellicht niet precies weten wat ermee wordt bedoeld. Een hof is eigenlijk een grote tuin, maar dan nog nét ietsje méér dan een grote tuin. In mijn jeugd werd met name op het platteland met een hof een grote, beschutte tuin bedoeld, waar naast bloemen ook allerlei vruchten en groenten werden gekweekt. Het woord “lusthof”, d.w.z. een voor het genoegen aangelegde, mooie en bekoorlijke tuin, is in dit verband dan beter te begrijpen.

In bijbelse tijden in Israël was dat óók zo. Denk maar aan de Hof van Eden, het paradijs (Gen. 2:8). Volgens de bijbelse encyclopedie was een hof meestal in bezit van rijke mensen en koningen (2 Kon. 25:4; Neh. 3:15). Een hof werd meestal ommuurd (Jer. 52:7) en was beplant en bezaaid met allerlei (vruchtdragende) planten, groenten en bomen (Gen. 2:9; 3:2; Deut. 11:10; 1 Kon. 21:2; Pred. 2:4-6; Jes. 61:11; Luk. 13:19). De hof werd meestal goed onderhouden (Luk. 13:6-9; Joh. 20:15). Vaak werd een hof ook bevloeid of was er een waterbron te vinden (Gen. 2:10; Jes. 1:30; 58:11; Jer. 31:12). Het bijzondere was, dat een hof in Israël doorgaans vrij voor iedereen toegankelijk was om schaduw en rust te vinden (Gen. 3:8; Joh. 18:1; Luk. 22:39). Iedereen had vrije toegang, behalve in de tijd dat de vruchten rijpten en werden geoogst.

De bijbel gebruikt het woord “hof” soms óók om een bijzonder vruchtbaar gebied mee aan te duiden (Gen. 13:10; Ezech. 36:35).

Broeders en zusters, na deze introductie over het begrip “hof” zullen we eerst Hoogl. 4:12-16 en 15:1-2 lezen:

“Mijn zuster, o bruid! gij zijt een besloten hof, een besloten wel, een verzegelde fontein. Uw scheuten zijn een paradijs van granaatappelen, met edele vruchten, cyprus met nardus; Nardus en saffraan, kalmus en kaneel, met allerlei bomen van wierook, mirre en aloë, mitsgaders alle voornaamste specerijen. O fontein der hoven, put der levende wateren, die uit Libanon vloeien! Ontwaak, noordenwind! en kom, Gij zuidenwind! doorwaai mijn hof, dat zijn specerijen uitvloeien. O, dat mijn Liefste tot Zijn hof kwame, en ate zijn edele vruchten! Ik ben in Mijn hof gekomen, o Mijn zuster, o bruid! Ik heb Mijn mirre geplukt met Mijn specerij; Ik heb Mijn honigraten met Mijn honig gegeten; Ik heb Mijn wijn, mitsgaders Mijn melk gedronken. Eet, vrienden! drinkt, en wordt dronken, o liefste! Ik sliep, maar mijn hart waakte, de stem mijns Liefste, Die klopte, was: Doe Mij open, Mijn zuster, Mijn vriendin, Mijn duive, Mijn volmaakte! want Mijn hoofd is vervuld met dauw, Mijn haarlokken met nachtdruppen.”

We lezen in dit schriftgedeelte over het verlangen van de Bruid en de Bruidegom om tot elkaar te naderen. En dan zegt de Bruidegom: *“Mijn Bruid is een besloten hof”*. Over dit aspect zal ik het hebben in deze bijbelverkondiging.

Het geestelijke Lichaam van Christus, d.w.z. de ware Gemeente die de aanstaande Bruid van Christus is, behoort vrij toegankelijk te zijn voor iedere vermoeide “passant” of “reiziger” die geestelijke rust en schaduw zoekt of een koele slok water wil genieten. In ál onze christelijke gemeentes zouden mensen, die geestelijk door de stekende zon van zorgen, verdriet en zonden vermoeid en belast zijn, altijd de nodige rust, schaduw en vers water moeten kunnen vinden. Natuurlijk is die geestelijke rust en het levende water slechts in de aanwezigheid van Jezus Christus in de gemeente te vinden.

Mat. 11:28 --- *“Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.”*

Joh. 7: 37 --- *“En op den laatsten dag, zijnde de grote dag van het feest, stond Jezus en riep, zeggende: Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke. Die in Mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, stromen des levenden waters zullen uit zijn buik vloeien.”*

Maar waarom zegt Hooglied 4:12 dan nu dat de Bruid een besloten hof is? De Bruid is volgens dit schriftgedeelte (in het Hebreeuws) een *“gan na’oel”*, d.w.z. zij is een *“afgesloten hof”*. *“Na’oel”* is een afgeleid bijvoeglijk naamwoord van de stam *“na’al”*, dat onder andere *“dichtmaken, vergrendelen of sluiten met een grendel of koord”* betekent.

Wordt hiermee bedoeld dat de Bruid gesloten moet zijn voor die vermoeide mensen die een toevlucht zoeken? Neen, hiermee wordt bedoeld dat de vruchten die de Bruid in haar geestelijk leven zal dragen, alléén bestemd zijn voor de eigenaar van de hof, namelijk haar hemelse Bruidegom. Iedere zondaar mag rust en water genieten in de Bruid, maar haar vruchten zijn alléén bestemd voor Jezus, haar Bruidegom. De Bruid is immers Zijn eigendom! Hij heeft haar met Zijn eigen Bloed gekocht toen Hij stierf op het kruis (1 Cor. 6:20; 1 Petr. 1:18-19; Openb. 5:9). Dus moet haar gehele leven alléén ten dienste van Jezus zijn gesteld en heeft alléén Hij recht op al haar geestelijke vruchten.

En dit heeft vergaande consequenties!

Het betekent dat wij niet maar raak met nieuwe zielen, met nieuwe mensen (nieuwe vruchten) in de gemeente kunnen omgaan. Die vruchten zijn niet voor ons! Zij zijn voor Jezus en gekocht door Hem. Wij hoeven ons niet van trots op de borst te slaan als er zich iemand bekeert. Het was niet ons werk, want elke geredde ziel is het resultaat van Zijn verzoeningswerk op Golgotha’s kruis, ook al hebben wij uit genade wellicht een klein steentje mogen bijdragen. Elke nieuwe vrucht is tot eer en glorie van Hem. Het betekent óók dat wij zuinig op elke nieuwe ziel moeten zijn. Dat wij hen met zorg en liefde moeten opvoeden in de Heer en dat wij nauwlettend onze scherpe tongen in de gaten moeten houden. Een nieuwe ziel is snel gekwetst en dan geneigd om de gemeente te verlaten.

Het betekent voorts, dat wanneer wij gezegend worden in onze bediening en op die manier vrucht dragen, het resultaat van die bediening niet voor ons is. Ook de eer die volgt op die bediening is niet voor ons. Het is alléén voor Jezus, Die dit alles heeft mogelijk gemaakt toen Hij ons reinigde door Zijn Bloed. Alle glorie is voor Jezus!

En ook de veranderingen ten goede in onze van nature zo boze karakters zijn slechts door Hem tot stand gebracht. Die veranderingen zijn niet ons werk en kunnen niet op ons konto worden geschreven. Het zijn vruchten die voor Jezus zijn bestemd.

Broeders en zusters, als het gaat om het oogsten en het eten van de vruchten, zo lazen wij in Hooglied, dan wil onze Hemelbruidegom, Jezus Christus, de enige zijn die door de poort van ons hart mag binnenkomen om met ons gemeenschap te hebben en te eten. Openb. 3:20 --- *“Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.”* Hij wil met ons van gedachten wisselen en praten. Hij wil van ons horen wat onze behoeften zijn, hij wil van ons horen dat we Hem liefhebben. Hij wil genieten en eten van de edele vruchten van de goede veranderingen in ons karakter. Veranderingen die wij met Zijn hulp en genade hebben voortgebracht vóór Hem. Dáár in ons hart wil Hij gemeenschap met ons hebben en wil Hij drinken uit de bron van vurige liefde voor Hem, van levende wateren die in ons hart opborrelen. Dáár in ons hart zoekt Hij schaduw en rust, want de Zoon van God was géén plaats gegund waar Hij Zijn moede hoofd zou kunnen neerleggen (Luk. 9:58).

Maar de grote vraag nu is, óf wij wel een besloten hof voor Jezus zijn en óf wij Hem wel de vruchten en de liefde en de rust van ons hart willen geven. In Joh. 17:14-16 kunnen wij lezen over een door Jezus Zelf gegeven defenitie van een in geestelijke zin besloten hof:

“Ik heb hun Uw woord gegeven; en de wereld heeft ze gehaat, omdat zij van de wereld niet zijn, gelijk als Ik van de wereld niet ben. Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart van den boze. Zij zijn niet van de wereld, gelijkerwijs Ik van de wereld niet ben.”

Geliefde broeders en zusters, wij zijn als deel van het Lichaam van Christus een omheind gebied, een besloten hof. Wij zijn niet van de wereld, om Jezus’ woorden aan te halen.

Meteen lees je in dit schriftgedeelte over de noodzakelijke afscheiding van kinderen Gods van de wereld. Omdat de wereld ons haat, zoals zij Jezus hebben gehaat. Omdat het boze

uit die wereld ons wil aanvallen. Maar óók lezen wij over de hieraan verbonden bewaring en verzorging door God tégen al het boze. God bouwt een geestelijke muur om ons hart tegen de aanvallen van Satan en Hij verzorgt en onderhoudt als de hemelse Landman (Jes. 5:1,2; Joh. 15:1) als het ware álle planten in die besloten hof.

Elke dag wil Jezus door de deur van ons hart naar binnen gaan om met ons gemeenschap te hebben. En dan verzorgt Hij de geestelijke beplanting van ons hart, opdat wij vruchten zullen dragen. Indien wij echter de deur van ons hart voor Hem gesloten houden of juist wijd open stellen voor de slechte invloeden van de ongoddelijke wereld, dan zullen onze vleselijke neigingen uitbotten en dan wordt de tuin, de hof van ons hart verwaarloosd. Laten we 1 Joh. 2:15-17 eens lezen: *“Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is; zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem. Want al wat in de wereld is, namelijk de begeerlijkheid des vleses, en de begeerlijkheid der ogen, en de grootsheid des levens, is niet uit den Vader, maar is uit de wereld. En de wereld gaat voorbij, en haar begeerlijkheid; maar die den wil van God doet, blijft in der eeuwigheid.”*

Christenen die koketteren met de wereld, die zich ongecontroleerd overgeven aan de lusten en begeerlijkheden van hun vlees en van de wereld, verwaarlozen de hof van hun hart.

De beschermende muur om hun hart wordt dan verwaarloosd en God Zelf zal die muur kapot maken, zodat de wilde dieren als vossen en zwijnen naar binnen kunnen komen en alles omwroeten en vertrappen (Jes. 5:5; Hoogl. 2:15; Ps. 80:8-14). Vossen zijn in bijbelse taal een beeld van de zonden, terwijl zwijnen verwijzen naar onreine demonen. Denkt u maar aan het verhaal over de legio menigte van demonen, die invoeren in een kudde zwijnen (Matt. 8: 28-32). Een zwijn werd in Israëel als een onrein dier gezien en niet gegeten.

De beplanting van het hart wordt verwaarloosd. De planten worden niet meer verzorgd, bemest en gesnoeid. Er gaat onkruid groeien. Distelen van ergernissen en doornen van zorgen gaan in het hart woekeren. De vruchtbomen raken vol van parasieten en ander ongedierte. En er worden geen vruchten meer voortgebracht, dan slechts zure en wrange vruchten (Jes. 5:5-6).

Uiteindelijk treedt ook de totale verdorring in, omdat de waterbronnen verstopt raken en uitdrogen (Jes. 5:6; Hos. 13:15). De situatie is nu zodanig uit de hand gelopen, dat er met geen mogelijkheid zelfs nog vruchten kúnnen worden voortgebracht.

Geliefde broeders en zusters, indien u Jezus, de komende Hemelbruidegom, liefhebt en naar Hem verlangt, dan doe ik een beroep op u om uw hart te sluiten voor elke negatieve invloed van de wereld en om uw hart wijd te openen voor Jezus. Hij wil binnenkomen in uw hart en Zich daar verkwikken. Hij wil gemeenschap met u hebben. Vandaag klopt Hij op de deur van uw en mijn hart (Hoogl. 5:2; Openb. 3:20). Opent u toch die deur! Zodat Hij de afgebrokkelde muur kan herstellen. Zodat Hij de distelen, de doornen en al het andere onkruid, maar ook het ongedierte en de stenen kan weghalen. Zodat Hij de planten kan snoeien. En in plaats van stekelige doornen en distelen zal Hij ons geurige denne- en mirtebomen van aanbidding geven (Jes. 55:13). Broeders en zusters, laten wij alles op alles zetten om straks waardig geacht te worden tot de Bruid van het Lam te behoren. God is goed. Amen.